

ταρχος, ὁ Ἀθήναιος, ὁ Πλίνιος καὶ ἄλλοι, καὶ ὅσα λείψανα μᾶς ἐφύλαξεν ὁ Στοβαῖος, οἱ Σχολιασταί, καὶ ὅλοι οἱ παλαιοὶ λεξικογράφοι· καὶ πρὸ πάντων νὰ ἀναγνώσῃ τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασέως. Ἱστορῶν (λέγει) τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰ φανερά, ἀλλ' ἐξετάζει καὶ τὰς ἀφανεῖς αἰτίας καὶ τὰ πάθη, ἐξ ὧν ἐκινήθησαν εἰς αὐτάς, καὶ ἀνακαλύπτει τοὺς ὑποκριτὰς τῆς ἀρετῆς. Διὰ τοῦτο (προσθέτει ὁ Διονύσιος) ἐκρίθη ὁ Θεόπομπος βάσκανος, μιμούμενος τοὺς ἱατροὺς ἐκείνους, οἵτινες, καίοντες καὶ τέμνοντες τὰ γαγγραινωμένα, ἐγγίλθουσι κάποτε καὶ τὰ ὑγιᾶ μέρη τοῦ σώματος. Τὸν Πολύβιον νοεῖ ἐδῶ ὁ Διονύσιος, διότι ὁ Πολύβιος μάλιστα κατηγόρησεν ὅχι ὀλιγώτερον πικρὰ τὴν (ὡς τὴν ὀνομάζει) πικρίαν τοῦ Θεοπόμπου, φέρων μόνον παράδειγμα ὅσα εἶπεν ὁ Θεόπομπος κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ὡνείδισε καὶ ὁ Λουκιανὸς τὸν Θεόπομπον ὡς φιλαπεχθήμονα, ἤγουν ὡς ἄνθρωπον, ὅστις διήγειρε πολλοὺς ἐχθροὺς καθ' ἑαυτοῦ διὰ τοὺς κατ' ἐκείνων ψόγους. Ἀλλὰ μὴ μόνος ὁ Θεόπομπος καὶ μόνον τὸν Φιλίππον ἐκατηγόρησεν; Ἐσθηλίτευσεν ὁμοίως Διονύσιον τὸν τύραννον τῆς Σικελίας, τοὺς κόλακας καὶ φίλους αὐτοῦ, ἄλλους τῆς Ἑλλάδος προδότας ὅχι ὀλίγους· ἐψέξε τὴν ἀσωτίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ μάλιστα τῶν δημαγωγῶν καὶ στρατηγῶν αὐτῶν, τῶν Ταραντίνων, τῶν Μυθημαίων, τῶν Ροδίων, τῶν Κολοφωνίων, τῶν Βυζαντινῶν, τῶν Λακεδαιμονίων. Ἡ φθορὰ τῶν Ἑλληνικῶν ἡθῶν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Φιλίππου εἶχε προχωρήσει τόσον, ὥστε καὶ τῶν μετρίων πολιτῶν αἱ ἐπιθυμίαι ἐξισοῦντο μὲ τὰς ἐπιθυμίας τῶν δυναστῶν. «Νῦν δὲ οὐδεὶς ἐστί (λέγει ὁ Θεόπομπος) καὶ τῶν μετρίως εὐπορουμένων, ὅστις οὐ πολυτελεῖ μὲν τράπεζαν παρατίθεται, μαγεῖρους δὲ καὶ θεραπείαν ἄλλην πολλὴν κέκτηται, καὶ πλείω δαπανᾷ τὰ καθ' ἡμέραν, ἢ πρότερον ἐν ταῖς ἐορταῖς καὶ ταῖς θυσίαις ἀνῆλiskon.» Καὶ τὰ αἷτια τῆς τόσης φθορᾶς ἦσαν τὸ πεμπόμενον εἰς τοὺς δημαγωγοὺς τῆς Ἑλλάδος χρυσίον, πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως τῆς Περσίας, ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου· ἐπομένως οἱ συληθέντες μεγάλοι θησαυροὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Δελφῶν, καὶ σκορπισθέντες εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ τελευταῖον τὰ μετακομισθέντα ἄπειρα πλοῦτη ἐκ τῆς Ἀσίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Περσικῆς βασιλείας. Οἱ κατὰ τῶν τοιούτων ὀνειδισμοὶ τοῦ Θεοπόμπου λοιπὸν ἦσαν πλέον ψυχῆς μισοπονήρου κραυγαὶ παρὰ πικρίαι, καὶ ὁμοιάζον καὶ τὴν λέξιν καὶ τὸ πρᾶγμα τὰς κατὰ τῶν προδοτῶν κραυγὰς τοῦ Δημοσθένους, ὡς τὰς κρίνει ὁ Διονύσιος. Τούτους τοὺς προδίδοντας τὰς πατρίδας των διὰ τῆς γαστροδίας τὰς ἡδονὰς ἀπέβλεπε (μὴν ἀμφιβάλλωμεν) ὅταν ἔλεγε, Τὸ γὰρ ἐσθίειν πολλὰ τοὺς μὲν λογισμοὺς ἐξαιρεῖ, καὶ τὰς ψυχὰς ποιεῖται βρα-

δυτέρας, ὀργῆς δὲ καὶ σκληρότητος καὶ πολλῆς σκαιότητος ἐμπίπλησι.

«Καὶ τοῦ μὲν Πολυβίου ἡ περὶ Θεοπόμπου κρίσις, ἂν ὑπερέβῃ τὸ δίκαιον, φαίνεται καὶ ἀπαθής! Ἀλλ' ὁ Θεόπομπος ἐπέσεν εἰς ἄλλων ἐχθρῶν στόματα, ἐξ ὧν τινὲς καὶ ἐσπούδασαν νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν μισητὸν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Τοιοῦτον σκοπὸν εἶχεν ὁ δόλος τοῦ συγχρόνου τοῦ Ἀναξιμένους τοῦ Ῥήτορος. Ὁ μαθητὴς οὗτος τοῦ Ζωΐλου, ἀλλ' ἀναιδέστερος τοῦ διδασκάλου συκοφάντης, ἔγραφε, μιμούμενος τὸ ὕφος τοῦ Θεοπόμπου κατὰ τῶν Ἀθηναίων, τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν Θηβαίων, ὅχι ὅσα εἶχεν ὁ Θεόπομπος εἰς τὴν ἱστορίαν του, συγχωρημένα εἰς ἱστορικοὺς, ἀλλὰ βλάστημα καὶ συκοφαντικὰ πολλὰ, καὶ διασπείρας τὰ βιβλία ὡς συγγράμματα τοῦ Θεοπόμπου, τὸν ἔδραψε πολὺ.

«Εἰς τὴν ἀξιόλογον ταύτην τοῦ Θεοπόμπου ἱστορίαν, καθὼς εἰς ὅλους τοὺς παλαιούς ἱστορικοὺς, εὐρίσκονται καὶ τινὰ μυθώδη· ἀλλὰ ταῦτα ἱστορεῖ ἀπλῶς χωρὶς ἐπικρίσεων, ὡς ἱστόρησαν καὶ ἄλλα ἄλλοι πολλοὶ παλαιοὶ ἱστορικοί.

«Ὅστις ἐπιθυμεῖ πλείοτερα περὶ Θεοπόμπου, τὸν πέμπω εἰς τὸ περὶ τῶν Ἑλλήνων ἱστορικῶν συγγραμμα τοῦ Οὐοσσίου. Τοῦτο μόνον ἂς προστεθῇ, ὡς ὅχι πολλὰ γνωστὸν εἰς ὅλους μαρτύριον τῆς ἱστορίας τοῦ Θεοπόμπου. Ὅτε ἐμπρήσθη ὁ ἐν Εφέσῳ περιδότος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ναὸς κτισμένος ἀπὸ κοινὴν δαπάνην ὄλων τῶν Ἰωνικῶν πόλεων, ἐπειδὴ ὁ ἐμπρηστής (ὡς λέγει ἡ ἱστορία) ἄλλην ἀφορμὴν τοιοῦτου ἀνομήματος δὲν εἶχε παρὰ τὴν μανιώδη ἐπιθυμίαν νὰ ἀποθανάτισθαι τὸ ὄνομά του, οἱ Εἰσέσιοι ἔδωκαν ψήφισμα ἀπαγορευτικὸν νὰ μὴ προσφέρῃ τοῦ λοιποῦ κανεῖς τοιοῦτου ἀσεβοῦς ἀνθρώπου ὄνομα. Τὸ ψήφισμα δὲν ἦτον οὔτε φρόνιμον, οὔτε πολιτικόν· καὶ μόνος ὁ Θεόπομπος μᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι ὁ ἐμπρηστής ὀνομάζετο Ἡρόστρατος.»

Τὰ σωζόμενα κλάσματα τοῦ Θεοπόμπου ἐξεδόθησαν καὶ καθ' ἑαυτὰ, ὑπὸ τοῦ Wichers, ἐν Λουγδούνῳ τῆς Βαταвіας, 1829· καὶ μετ' ἄλλων κλασμάτων Ἑλλήνων ἱστορικῶν, ὑπὸ τοῦ J. Müller, ἐν Παρισί-οις, 1841.

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΤΥΧΟΝΤΟΣ ΕΡΑΣΤΟΥ.

ΕΝΩ κατὰ τινὰ ζοφώδη πρῶταν τοῦ Νοεμβρίου, πλούσιος τραπεζίτης Ἄγγλος, ὁ κύριος Βράντων, ἐκάθητο εἰς τὸν ἰδιαιτέρον αὐτοῦ θάλαμον, μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ γράφειν ἐνησχολημένος, εἰσῆλθεν εἰς τῶν γραμματέων του, ἀναγγέλλων ὅτι «κυρία, ἥτις ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ αὐτὸν κατὰ μόνας ὀλίγας στιγμὰς, περιέμενεν εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος, ἐν τῇ ἀμάξῃ αὐτῆς, καθὼς μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐξέλθῃ πρὶν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ κύριος Βράντων ἦτον ἐλεύθερος καὶ πρόθυμος νὰ τὴν ὑποδεχθῇ.»

Τὴν ἀγγελίαν ταύτην ἤκουσε μετ' ἀπορίας καὶ δυσαρρεσκείας ὁ κύριος Βράντων, ἀλλ' ἔδωκε διαταγὰς νὰ προσκαλέσῃ τὴν κυρίαν νὰ εἰσέλθῃ.

Ὁ κύριος Βράντων ἦτο περίπου ἐξηκοντούτης· τὸ στάδιον αὐτοῦ ἀρχίσας ὡς ἀπλοῦς γραμματεὺς τοῦ καταστήματος, ἀνέβη βαθμηδὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ διευθυντοῦ. Κατὰ τὸ προσωπικόν, ἦτον ἄνθρωπος τοῦ σωροῦ, ἢ μᾶλλον ἐκλινεν εἰς τὸ χυδαῖον, μέσου περίπου ἀναστήματος, εὐρωστος, καὶ δύσμορφος, τοὺς χαρακτῆρας ἔχων μεγάλους καὶ προκύπτοντας, τὸ πρόσωπον ἐρυθρόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς γρογγύλους, γαλανοὺς, καὶ ἀσημάντους· τὴν ἀραιὰν κόμην του κατὰ μέγα μέρος πολὺν, τὸν τρόπον ἐπιτετηθευμένον, καὶ τὸν ἱματισμὸν ἀπλοῦν καὶ ἀρχαιοπρεπῆ.

Ἔθηκε καθέδραν τινὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ξένης· καὶ καθίσας σοβαρῶς αὐτὸς ἐν ἄλλῃ τινὶ πλησίον τοῦ πυρὸς, ἐδίπλωσε τὰς χεῖράς του, καὶ περιέμενεν. Ἡ θύρα ἤνοιξεν· ἡ κυρία εἰσῆλθε· προσχώρησεν εἰς τὸν θάλαμον, καὶ ὁ τραπέζιτης ἀνέστη μετὰ σπουδῆς.

Ἦτο νέα καὶ ὠραία, ὑψηλὴ καὶ μεγαλοπρεπής· τοῦ προσώπου αὐτῆς ἡ καλλονὴ ἦτο τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν θελητῶν του· διότι εἶχε πνευματώδη τινὰ ἔμφασιν, ἔλαμπεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ φῶς τῆς μεγαλοφυΐας, καὶ ἠκτινοβόλοι τὸ πῦρ ἀσθέστου τινὸς δραστηριότητος.

Ὁ ἱματισμὸς αὐτῆς ἦτον ἀπλοῦς, καὶ προδήλως ἐπὶ τὸ οἰκονομικώτερον ἐκλελεγμένος, ἀλλ' εὐπρεπὴς καὶ κομψός. Εἰς ὅλον τὸ ἦθος καὶ τὸν τρόπον τῆς ἦτον ἡ σταθερότης καὶ ἡ πεποιθήσις, ἥτις εἶναι προῦν τοῦ ἄκρου ἐξευγενισμοῦ, καὶ ἡ ἀφέλεια ἥτις πηγάζει μόνον ἐκ τῆς μετὰ τοῦ κόσμου συναναστροφῆς. Ὁ τραπέζιτης ὥρμησε νὰ τὴν προὔπαντήσῃ· ἐπίασε τὴν χεῖρά της φιλοστόργως. «Μαγδαληνή», εἶπεν, «ἐπέστρεψας τέλος πάντων! Πόσον χαίρω ὅτι ἠξιώθην νὰ σὲ μεταίδω! Σ' ἐστοχαζόμην νεκρὰν ἢ χαμένην, —χαμένην διὰ πάντα ὡς πρὸς ἐμέ. Ποῦ ἐπέρασας τὸν καιρὸν καθ' ὃν δὲν σὲ εἶδον; Διὰ τί μοῦ ἐκρύπτεσσο; Ὡ Μαγδαληνή! Πολλὰ ὑπέφερον δι' ἐσέ!»

«Μὴ με λέγετε Μαγδαληνὴν· δὲν εἰμαι πλέον Μαγδαληνὴ Βέρνον· εἰμαι—»

«Τί! ὑπανδρεύθης! Μαγδαληνή! Μὴ τὸ ἀκούσω! Ὑπανδρεύθης!» εἶπε, τεταραγμένος καὶ χάσκων ν' ἀκούσῃ ὁ τραπέζιτης.

«Ὅχι—ὄχι!» εἶπεν ἡ κυρία μειδιῶσα· «ἀλλὰ δὲν γνωρίζομαι πλέον δι' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος· καὶ ἐκεῖνοι μεθ' ὧν κατοικῶ με ὀνομάζουσι Μαρίαν Κλίντον.»

Ὁ κύριος Βράντων ἔμεινε σιωπηλός· ἐκείνη δὲ πάλιν ὠμίλησε.

«Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξαργῶμαι πλέον ἀπὸ ὑμᾶς· δὲν ἠδυνάμην νὰ ζῶ ἀπὸ τὴν ὑμετέραν μεγαλοδοξίαν· ἀπεφάσισα ἢ νὰ εὖρω πόρον ζωῆς, ἢ ν' ἀποθάνω. Πολλοὺς κόπους ἐδοκίμασα,—πολλὰ ὑπέφερα,—ἀλλ' ἐπέτυχον· καὶ ἦλθον νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν παρελθούσαν εὐνοίαν σας—νὰ παρακαλέσω νὰ ἐξακολουθῇ ἡ φιλία σας. Εἰμαι εὐδαίμων —τοῦλάχιστον εἰμαι εὐχαριστημένη. Εὐρῆκα

θεσὶν ὡς παιδαγωγός· κατοικῶ εἰς ἀφανὲς καὶ ζοφῶδες μέρος τῆς πόλεως· ἀλλ' ἡ οἰκογένεια, ἣν ὑπηρετῶ, εἶναι πλουσία. Ὁ μισθός μου εἶναι ἐλευθέριος· καὶ ἂν δὲν ἔχω ἡδονάς, τοῦλάχιστον ἔχω ὀλίγας ἐνοχλήσεις, καὶ οὐδεμίαν ὑβρίν!»

Ἐλάλησε ταχέως, καὶ μετ' ἀγῶνα· ἔπαυσε δὲ ἀποτόμως.

«Ὡ Μαγδαληνή, εἶναι αὕτη ζωὴ δι' ἐσέ;»

«Τί νὰ κάμω;» ἀπεκρίθη· «οὕτως ἠθέλησεν ὁ Θεός.»

«Τί νὰ κάμῃς; δὲν σ' ἐπρόσφερα ἐγὼ πᾶν ὅ,τι ἔχω νὰ προσφέρω; Ἀνανεῶν τὰς προτάσεις μου—γενοῦ σύζυγός μου.»

«Ὅχι, κύριε Βράντων, σὰς εὐχαριστῶ—ἐξ ὅλης ψυχῆς σὰς εὐχαριστῶ!—ἀλλὰ δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸ κάμω. Μὴ με λυπεῖσθε—ζῶ εὐχαριστημένη!»

«Εὐχαριστημένη! Μαγδαληνὴ Βέρνον, ἐνθυμεῖσαι τί ἦσο;»

«Ναί, ἐνθυμοῦμαι—ἐνθυμοῦμαι!»

«Καὶ ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι!» (Σηκωθείς δὲ ὁ τραπέζιτης ἔβη· μᾶτιζεν εἰς τὸν θάλαμον κατεσκευασμένως.) Ὅλα τὰ ἐνθυμοῦμαι—ὅλα ἐμπορῶ νὰ σὲ τὰ εἶπω! Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τοὺς χρόνους ἐκεῖνους, ὅποτε μεταξὺ τῶν ὑπερφηάνων ὁ πατήρ σου ἦτον ὁ μᾶλλον ὑπερφηάνος· ὅποτε μεταξὺ τῶν εὐθύμων καὶ τῶν ἐρασιμῶν σὺ ἦσο ἡ εὐθυμότερα—ἡ ὠραιότερα! Ὑπάγω ἔτι περαιτέρω ὀπίσω εἰς τὸ παρελθόν, καὶ βλέπω τὴν μητέρα σου—τὴν ὁμοιάζεις ἀπαρἀλάκτως, Μαγδαληνὴ! ἐκείνην, ἥτις, ὡς ὄνειρον, παρευρίσκειτο πάντοτε εἰς τὴν ὁρασίμῳ μου—ἐκείνην, ἥτις, ὡς ὄνειρον, ἐλατρεύετο ὑπ' ἐμοῦ! Ἔστω, ὑπανδρεύθης! Ἐκλεξε τὸν πατέρα σου—τὸν γενναῖον, τὸν ἀξιοθαύμαστον Ἑρρίκον Βέρνον—καὶ ἦσαν εὐδαίμονες. Ἐπειτα ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τὴν γέννησίν σου—σοῦ, τοῦ μόνου τέκνου των!—καὶ ἀπ' ἀρχῆς σὲ ἠγάπων—σὲ ἠγάπων χάριν ἐκείνης! Ἐνθυμοῦμαι τὴν ταχεῖαν αὐτῶν ὕψωσιν ἀπὸ εὐπορίαν εἰς πλοῦτη ἄπειρα—τὴν λαμπρότητα—τὴν τροφὴν των! Ἐπειτα ἐκείνη ἀπέθανε.

«Ὀλίγα ἔτη παρέρχονται, καὶ σὺ λαμβάνεις τὸν τόπον της. Κάλλος ἀμώμητον σὲ κοσμεῖ, καὶ πλούτη ἀνεκδιήγητα σὲ περιστοιχοῦσι. Ποία τόσον ἐθαυμάζετο, ποία τόσον ἐθεραπεύετο; Ποσάκις σὲ παρετήρουν, ἐνῶ σὺ δὲν με ἐβλεπες! Εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὸ θέατρον, ποία τόσον περιπαθῶς ἐφιλοφρονεῖτο; ποία ἐχαιρετᾶτο με τόσον βαθύ σέβας, μ' ὅσον ἡ Μαγδαληνὴ Βέρνον, ἡ μόνη θυγάτηρ, ἡ ἀνηγορευμένη κληρονόμος τοῦ βαθυπλούτου τραπέζιτου; Οἱ μνηστῆρές σου θὲν ἦσαν ἀναρίθμητοι; Τί δὲν προσεφέρθη εἰς τὴν ὑποδοχὴν σου;—τί δὲν ἀπέβλας! Βαθμούς, τίτλους, ἀξιώματα—προσωπικὰς ἀρετὰς συμφώνους μετὰς ἰδικὰς σου—πλοῦτη ἄξια τῆς τύχης σου. Ἀ! τί δὲν ἠμπόρεις νὰ ἦσαι;—Ἀ! τί εἶσαι τώρα;

«Αἶ, τὰ μετὰ ταῦτα, τὰ μετὰ ταῦτα. Τώρα, κλαίεις! Ὁ πατήρ σου, χρεωκοπεῖ· καὶ χεῖρον τούτου, χρεωκοπεῖ ἀτίμως! Ἀλλὰ μία ὁδὸς πρόκειται εἰς αὐτὸν, δι' ἧς ν' ἀποφυγῇ τὴν αἰσχύνην, τὴν ὑβρίν, τὸ ὄνειδος! Ἀποθνήσκει! δὲν διατρίβω εἰς τὸν φρικτὸν τοῦ θανάτου· ἀλλὰ σὺ ἀφείθης

νέα, ώραία, μόνη. Νέα, ώραία, μόνη, καὶ πτωχή, τέκνον μου! ποῖαι παγίδες σὲ περιεστοίχουν; Τότε ἦλθον ἐγὼ, ὁ ταπεινὸς ἐραστὴς τῆς τεθνηκυίας μητρός σου! ἐγὼ, ὁ παλαιὸς φίλος τοῦ τεθνηκότος πατρός σου! ἐγὼ, ὁ περιπαθέστατος λατρευτὴς σου! Σὲ ἀπῆλλαξα τῆς ἐνδεΐας, τῆς ὕβρεως, τῆς ἀπελπισίας, καὶ ἐτόλμησα νὰ σὲ λαλήσω περὶ ἔρωτος! Ἐσπευσα, φοβοῦμαι, παραπολύ· ἔκαμε προτάσεις ἀστοχάστους—ὁ ἔρως μου περιεφρονήθη, ἀπεβλήθη. Μὲ ἀφῆκας. Ἀλλὰ, Μαγδαληνή, οἱ μνηστῆρές σου ποῦ ἦσαν; Ἡ πληθὺς τῶν ἱπποτῶν τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου τεταγμένων,—οἱ φρονηματῖαι νέοι εὐγενεῖς, οἵτινες ἔθετον εἰς τοὺς πόδας σου τὸ φρόνημα καὶ τὴν εὐγενειάν των—ποῦ ἦσαν; Ἐφυγον ἅμα εἶδον τὴν πρώτην σκιάν τῆς δυστυχίας· ἢ, ἂν ἔμειναν ὀλίγοι τινές, ἐστάθησαν μόνον διὰ νὰ σὲ πληγύνωσι μ' ἐκφράσεις περιφρονητικοῦ ἐλέους, ἢ νὰ σὲ ἐξυβρίζωσι μὲ προτάσεις χαμερπεστέρας. Ἐφυγον, καὶ σὺ ἔμεινας ἔρημος. Δὲν ἦτο κάνεις πιστός;»

«Ναί, εἰς!» ἐγόγγυσεν ἡ Μαγδαληνή, ἐνῶ ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν με τὰς χεῖράς της—«εἰς.»

«Καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἕνα ἐλπίζεις καὶ ζῆς ἀκόμη, Μαγδαληνή; ἀγαπᾶσθε ἀκόμη μεταξύ σας;»

«Ναί! ναί!» εἶπεν ἡ Μαγδαληνή, σηκωθείσα μετ' αἰφνιδίου ἐνεργείας· «ἔτι ἀγαπώμεθα—ἔτι ζῶμεν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον,—ἐλπίζομεν ἀκόμη! Δὲν θέλω τὸν ἐγκαταλείψει! Εἰς ὅλα τὰ δυστυχήματα ἔμεινε πιστὸς πρὸς ἐμὲ—θέλω μείνει καὶ γὰρ πιστὴ πρὸς αὐτὸν, καὶ κάνένα καιρὸν θέλομεν εὐδαιμονῆσαι!»

«Μαγδαληνή,» ἐξεφώνησεν ὁ τραπεζίτης, γονυπετήσας ἔμπροσθέν της, «πρόσδεξάί με! Σὲ προσφέρω θέσιν ὄχι κατωτέραν τῆς προτέρας σου, πλοῦτον ὅσον οὐδέποτε ὠνευρήθης, τρυφὰς ὅποιās οὐδέποτε κἂν ἐπεθύμησας. Θέλω σὲ ὑψώσῃς ὑπεράνω τοῦ μᾶλλον ὑπερφηάνου τῶν πρῶν θαυμαστῶν σου—τῶν παρασιτῶν, τῶν κολάκων, τῶν ἀπίστων τῆς προτέρας ἐποχῆς. Θέλεις ἐπιθέσει τὸν πόδα σου εἰς τοὺς τραχήλους των. Χρυσὸς, ἀδάμαντες, πολυτέλεια παντὸς εἶδους, ταῦτα δὲν σὲ ἐλκύουσι. Σὲ προσφέρω δύναμιν, ἀνεξαρτησίαν—τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαθοποιεῖν—τὴν ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ πάσης ὑποχρεώσεως. Ὡ, σκέψου πρὶν ἐκ νέου ἀποβάλλῃς! Ὁ ἐραστὴς σου—εἶδον καὶ αὐτὸν πρὸ μικροῦ—πάσχει. Παρετήρησα τὴν λεπτὴν μορφήν του, —τὴν ἰσχνὴν κοκκινωπὴν παρείαν του.—ἤκουσα τὸν συνεχῆ βῆχά του. Ἐργάζεται παραπολύ, στερεῖται πολλῶν ἀναπαύσεων, διὰ νὰ φυλάξῃ χρήματα ὥστε νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ τῆς δουλείας. Δὲν ἐμπορεῖ νὰ ζήσῃ. Ὁ κόπος, καὶ ἡ ἀτελής ἐνδυμασία, καὶ ἡ ἀθλία τροφή, θέλουν πέμψῃ αὐτὸν εἰς τὸν τάφον ταχύτερον ἢ βραδύτερον· θέλεις τὸν χάσει! Σὲ προσφέρω τὴν ὑγίαν, τὴν εὐδαιμονίαν του. Θέλω ῥάνειν ἐπ' αὐτοῦ χρυσίον, ἄνεσιν καὶ εὐζωίαν. Ἐὰν θέλῃς νὰ γένῃς ἰδική μου, Μαγδαληνή, θέλω κάμειν αὐτὸν διὰ μᾶς πλούσιον. Μαγδαληνή, τώρα πλέον δὲν θέλεις ἀρνηθῇ;»

Ἀπεκρίθη γοερῶς καὶ βραδέως, «Ὀχι, κύριε Βράντων,

δὲν ἐμπορεῖ νὰ γένῃ· οὐδέποτε θέλω ἐγκαταλείψῃ αὐτόν. Ὡ! πιστεύσατέ με, αἰσθάνομαι εὐγνώμων—καὶ ἐκεῖνος θέλει σὰς εὐχαριστήσῃν· ἀλλὰ μὴ ζητεῖτε, σὰς παρακαλῶ, μὴ μοῦ ζητεῖτε ν' ἀπαρνηθῶ τὸ γλυκὺ προνόμιον τοῦ ἀγωνίζεσθαι μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἕως νὰ διαλύσωμεν τὸ σκότος τῆς παρουσίας στιγμῆς, καὶ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸ ἐπέκεινα φῶς. Εἴμεθα νέοι καὶ εὐέλπιδες, καὶ κάνένα καιρὸν θέλομεν εὐτυχῆσαι. Ναί, θέλομεν εὐτυχῆσαι! Ὡ, φίλε μου, ἡ ἀγάπη μας εἶναι τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς—μὴ μᾶς ζητῆς νὰ τὴν ἀπαρνηθῶμεν!»

Ὁ κύριος Βράντων ἐσηκώθη, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ ἀναλογεῖόν του· μακρὰ παῦσις ἠκολούθησε. Τέλος ἐλάλησε, πλὴν μὲ ἠλλοιωμένους τόνους.

«Εἰπέ με, κυρία Βέρνον, τὰ παρόντα σχέδια τοῦ ἐραστοῦ σου. Ἰσως δύναμαι νὰ τὸν βοηθήσω.»

«Σκοπεῖ νὰ προμηθευθῇ θέσιν ὡς γραμματεὺς, τὴν ὁποίαν καὶ τὸν ὑπεσχέθησαν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ πληρώσῃ ποσότητά τινα χρημάτων, ἐντὸς προσδιωρισμένου καιροῦ· ὅθεν καταγιγνώμεθα νὰ συνάξωμεν ταύτην τὴν ποσότητα· κινούμεν πάντα λίθον, καὶ πεποίθαμεν ὅτι θέλομεν ἐπιτύχει.»

Πάλιν μακρὰ παῦσις ἠκολούθησεν· ἔπειτα ὁ τραπεζίτης, σηκώσας τὸ κάλυμμα τοῦ ἀναλογείου, ἤγγιξε κρύφιον ἐλατήριον, καὶ τὸ συρτάριον ἠνεώχθη· ἔλαβε δ' ἀπ' αὐτοῦ ἔλιγμα χάρτου, καὶ σοβαρῶς καὶ σεμνοπρεπεῖ τρόπῳ, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὴν Μαγδαληνήν.

«Κυρία, καταδέχεσαι νὰ λάβῃς παρ' ἀνδρὸς, ὅστις σὲ ὑπεραγαπᾷ, χιλίας λίτρας στερλίνας ὡς δῶρον;»

Ἐκείνη ἐπετάχθη ἀπὸ τὴν ἑδρὰν της.

«Μὴ λαλήσῃς ἀπερισκέπτως· ἡ ψευδὴς ὑπερηφάνια δὲν εἶναι ἀρετή. Δὲν γνωρίζω καθαυτὴν ἀπαιτούμενην ποσότητα, ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο βοήθημα θέλει συντείνειν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σας. Λάβε το—ὑπαγε!—καὶ μὴ μεταέλθῃς πρὸς ἐμὲ, ἐκτὸς ἂν ἔλθῃς πάλιν ἐν θλίψει· ἀλλ' ἂν χρειασθῇς φίλον, εἶμαι πρόθυμος,—εἶμαι πρόθυμος!»

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐξεπλάγῃ, καὶ εὐχαριστήθη, καὶ ἐλυπήθη· μὲ δάκρυα μόνον ἠμπόρεσε νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της. Ἐκεῖνος ἐπάσσε τὸν βραχίονά της, καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ του· τὴν ὠδήγησε δὲ διὰ τῶν λογιστηρίων τοῦ καταστήματος, καὶ τὴν παρέδωκε, στενάζουσιν, εἰς τὸ περιμένον αὐτὴν πενιχρὸν ἀμάξιον. Ἐστάθη ἔπειτα, ὥστε ἀναίσθητος, θεωρῶν αὐτὴν καταβαίνουσαν τὴν ὁδὸν, μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν κόγχην, ὅπου ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν ὑψηλὸς τις καὶ κομψὸς νέος, ὅστις ἐκεῖ τὴν περιέμενε. Τρέμων ὁ τραπεζίτης εἰς τὸν ψυχρὸν ἀέρα, ἀνεγνώρισε τὸν εὐνοούμενον ἐραστὴν, καὶ βαρυστενάξας ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ. Πάλιν ἐκάθισεν εἰς τὸ ἀναλογεῖόν του, καὶ ἤνοιξε τὸ ἰδίαιτον αὐτοῦ κατάστιχον. «Ἄ!» εἶπε, «τὰ χάνω, ὅταν ἔλθῃ ἡ νεῆσις ἐκείνη. Ἐπαίτης ἠμπόρουν νὰ γένω, διὰ νὰ καταστήσω αὐτὴν εὐδαίμονα. Ἀλλὰ δὲν θέλει μεταέλθῃ!» καὶ πάλιν ἐβαρυστενάξαε. «Τρεῖς χιλιάδας λίτρας στερλίνας! Μεγάλην ποσότητα ἔδωκα τῷ νότῳ! Πῶς νὰ περάσω αὐτήν; Ὡ; ἐλεημοσύνην; Ναί! ἐλεημοσύνην!»

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ ἐν Βενετίᾳ Ἀρμενικὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, 129. Σημειώσεις περὶ τῆς Ἱερᾶς Γεωγραφίας, Ἄρ. 6. 132. Ἡ Κιρκασσία καὶ οἱ Κιρκασσοί, μετὰ Εἰκονογραφίας, 133. Ὁ Ῥασσέλος, Κεφ. λέ. λή. 136. Ἡ Αὐτοκρατορία τοῦ Μαρδού, 139. Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὀδοιπορία, μετὰ Εἰκονογραφίας, 140. Θεόπομπος ὁ Χίος, 141. Ἡ Γενναϊότης τοῦ Ἀποτυχόντος Ἐραστοῦ, 142.